

Dumnezeu. Însă este fericit și pentru un alt motiv.

În ziua în care și-a deschis ochii orbul a văzut multe lucruri frumoase.

Frumos este soarele răsărind dis-de-diminează, frumoasă este marea albastră care spumegă, frumoase sunt livezile înverzite, frumoase sunt florile în mii de culori, frumoși copacii, frumoși mielușei, frumoși copilașii cei mici care sunt gingași ca îngerii – din cele mai frumoase lucruri din lume unul este cel mai frumos – copilul nevinovat.

Multe lucruri sunt frumoase în lume. N-am zis nimic. Dar ceea ce ochii lui au văzut în ziua aceea ca fiind cel mai frumos, mai strălucitor și decât soarele, ce a fost? L-a văzut pe Hristos. În aceeași zi s-a învrednicit să-L vadă – pe cine?

Pe Făcătorul și Creatorul său, pe Doctorul și Luminătorul său! Când L-a văzut? Nu imediat ce s-a vindecat, ci după ce a mărturisit cu îndrăzneală înaintea dușmanilor Lui. Pentru că Hristosul nostru, când l-a făcut bine, a dispărut, cum a făcut mai devreme și cu paralizicul (vezi Ioan 5, 13). Așadar, după ce fariseii l-au necăjit pe cel vindecat cu anchetele lor și l-au scos afară din templu din cauza mărturisirii lui, atunci Hristos îl găsește din nou și îi zice: – Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? – Dar, cine este, Doamne, ca să cred în El? – Acela pe care L-ai văzut și Care vorbește acum cu tine, Acela este. – Tu ești, Doamne? – zice. Cred! Și cade și I se închină.

3. Așadar, orbul este fericit pentru că a dobândit ochi și a văzut lumea frumoasă, fericit încă mai mult pentru că L-a văzut pe Hristos, dar fericit în mod deosebit pentru că, în afară de ochii trupești, a dobândit și ochi duhovnicești.

Un om care a trăit pe la anii 200 după Hristos era orb și el. Îl luminase însă Dumnezeu și din gura lui ieșeau cuvinte înțelepte. Numele lui era Didim. Mergeau la

el chiar și dascălii și luau lecții.

Într-o zi, a coborât din pustie Sfântul Antonie, l-a vizitat și îi zice: „Didime, te fericesc; pentru că, deși nu ai ochi fizici, ai alți ochi superiori, cu care vezi lucrurile pe care nu le văd ceilalți”. Acești ochi pe care îi avem noi sunt fizici. Astfel de ochi au și animalele, cele mici și mari. Și acești ochi desigur sunt vrednici de minunare; e suficient un ochi ca să demonstrezi că există Dumnezeu. Dar aceștia sunt mici în comparație cu ochii duhovnicești.

Ochi fizici au și animalele: insectele, corbii, vulpile, lupii, vulturii.

Iubiții mei, dați-mi ochi duhovnicești, ochi cum au avut sfinții, ochii Sfintei Varvara, ai Sfântului Nicolae, ochi binecuvântați pe care i-au avut oamenii din vremurile de demult. Pentru că ochii oamenilor de astăzi au devenit ochi diabolici.

Dumnezeu nu ți-a dat ochii ca să-i pironesti pe ecrane cu cele rușinoase, iar seara să ai iadul în tine. Ți i-a dat cu un mare scop: ca să vezi faptele Lui și să-L slăvești, să vezi icoanele în biserică și să te închini lor, să-i vezi pe sfinții îngeri. Nu este o poveste religia noastră. Dacă întrebați generația în vârstă, aceia vedeau sfinți. Acum?...

Ce vom vedea în cealaltă lume! În fața acelor frumuseți cât de ticăloase sunt priveliștile acestei lumi! Atunci vom vedea că a meritat să ne lipsim de aceste priveliști ticăloase, ca să ne desfătăm de acelea. Vei zice: Mai degrabă să fi fost orb pe pământ, să nu fi avut ochi...

Frații mei! Ochii i-a creat Dumnezeu pentru cer, pentru cele mari și înalte.

Există ochii sfinților, ochii îngerilor, ochii Maicii Domnului, ochii lui Hristos; dar există și ochii animalelor, ochii porcilor, ochii vulpilor, ochii lupilor și ai fiarelor sălbatice. Alegeți și luați!

(Text publicat în cartea : 92 predici la duminici ale Mitropolitului Augustin de Florina)

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduința Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu Izbăvitorul lumii.

(Troparul Înălțării, glasul 1)